

ORSZÁGOS RENDŐR-FŐKAPITÁNYSÁG

Cím: 1139 Budapest Teve u. 4-6. 1903 Bp. Pf.: 314/15
Tel: 443-5573/33104
Fax: 443-5733/33133
E-mail: orfkvezeto@orfk.police.hu

Szám: 29000/105/853- /2012.P

Tárgy: alapvető jogot sértő
rendőri intézkedés elleni
panasz elbírálása

HATÁROZAT

A Rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény (a továbbiakban: Rtv.) 92. § (1) bekezdésében biztosított jogkörömnél fogva panaszos által benyújtott panasz tárgyában folytatott eljárás során – figyelemmel az Rtv. 93/A. § (7) bekezdésére, továbbá a Független Rendészeti Panasztestület (továbbiakban: Panasztestület) 13/2013. (I. 16.) számú állásfoglalásának megállapításaira – a rendőri intézkedés elleni panaszt

e l u t a s í t o m.

A határozat ellen az Rtv. 93/A. § (9) bekezdése alapján – figyelemmel a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény (a továbbiakban: Ket.) 100. § (1) bekezdés e) pontjára, valamint a 109. § (1) bekezdés a) pontjára – fellebbezésnek helye nincs, annak felülvizsgálata közvetlenül kérhető a bíróságtól.

A keresetlevelet az Országos Rendőr-főkapitányságnál – a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróságnak címezve – a felülvizsgálni kért határozat közlésétől számított harminc napon belül kell benyújtani, vagy ajánlott küldeményként postára adni (1539 Budapest, Pf. 632.), illetve azt a fenti határidőn belül a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bírósághoz is be lehet nyújtani (1027 Budapest, Csalogány u. 47/49.). (A polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény 326. § (7) bekezdése, 330. § (2) bekezdése; Ket. 109. § (1) bekezdés a) pontja).

A határozatot kapják:

- 1) Panaszos
- 2) Független Rendészeti Panasztestület
- 3) Budapesti Rendőr-főkapitányság vezetője
- 4) Irattár

INDOKOLÁS

I.

A panaszos 2012. július 08-án a Budapesti Rendőr-főkapitányság Hivatala Perképviselési és Panaszügyi Osztályán tett bejelentést, majd 2012. július 11-én elektronikus úton a Panasztestület formanyomtatványán terjesztette elő panaszát. Panaszos mind a bejelentésben, mind pedig a panaszbeadványban a Budapesti Rendőr-főkapitányág (a továbbiakban: BRFK) VIII. kerületi Rendőrkapitányság munkatársainak vele szemben 2012. július 05-én foganatosított intézkedéseit kifogásolta.

A panaszos első bejelentésében előadta, hogy a VIII. kerületi Fiumei úti Baleseti Intézetből a BRFK VIII. kerületi Rendőrkapitányságra előállították, ott lábbilincset tettek rá, a rendőrök őt összeverték. A körülményekre nem emlékszik, mert sokkos állapotba került és eszméletvesztése volt. Előadta továbbá, hogy több rendőr is bántalmazta, „alázta, a fejét a falba verték”. A telefonját elkobozták, hozzátartozóit nem értesíthette, és a rendőrök sem értesítették őket. Orvosi segítséget is kért, de azt is elutasították a rendőrök. Sérelmezte továbbá, hogy számára nem adtak igazolást az előállításról.

A panaszos a Panasztestület formanyomtatványán benyújtott panaszában a következőkről számolt be. 2012. július 05-én hajnalban a Capella nevű szórakozóhelyen volt a barátaival, ahol rosszul lett, ezért barátai mentőt hívtak hozzá. Panaszost a mentő hajnali 5 óra 45 perc körüli időben a VIII. kerület Fiumei úti Baleseti Központba szállította. A szórakozóhely, ahonnan panaszost elszállították „meleg bár”, amit panaszos szerint vele érzékeltettek. A panaszos a kórházba érkezést követően nem kért orvosi ellátást, mivel már jobban érezte magát. Ennek ellenére nem engedték el, és rendőri intézkedés alá vonták. A kikerülő rendőrök a panaszos kezét hátrabilincseltek, és a BRFK VIII. kerületi Rendőrkapitányságra előállították, ahol lábbilincset is felhelyeztek a panaszosra. A panaszos kérte a rendőröket, hogy értesítsék a hozzátartozóit, de elmondása szerint ezt elutasították. A panaszbeadvány szerint a válasz erre a kérésre egy ütés volt. A rendőrök a panaszost folyamatosan ütlegelték és megalázták. Pénztárcája tartalmát kiborították, ekkor találtak egy fényképet barátjáról, melynek kapcsán azt kérdezték tőle, hogy talán „a buzi barátját” akarja segítségül hívni. A fényképet az egyik rendőr meggyűrte. A panaszos félelmében sírva fakadt, az orra folyt, így kérte, hogy vegyék le a bilincset, hadd fújja ki az orrát, mire a rendőrök közölték vele, hogy „addig örüljön, amíg csak a taknya folyik”. Panaszbeadványa szerint egy órán keresztül tartották bent hátrabilincselte kezekkel és megbilincselte lábakkal, miközben a rendőrök verték. Elmondása szerint az egyik rendőr tarkón ütötte, ő összeesett és kis ideig az eszméletét is elvesztette. Miután magához tért, orvosi segítséget szeretett volna kérni, de a válasz itt is megalázó volt. Kis idő elteltével egy újabb rendőr érkezett, aki levette a bilincseket, aláíratta a panaszossal a papírokat, majd szabadon engedte. A panaszos orvosi láttelepet is csináltatott, amely – álláspontja szerint – egyértelműen bizonyítja a testi sértést. A panaszos szerint agyrázkódása volt és zúzódások keletkeztek rajta. A panaszos később barátjával bement a „Teve utca kapitányságra” bejelentést tenni, ahol az előállítás okát is szerette volna megtudni. Kérdésére azt a választ kapta, hogy menjen oda, ahol előállították. A panaszos így tett, mire ott közölték vele, hogy „semmi köze hozzá, miért állították elő”. Miután a panaszos a médiát említette, az ügyeletes tiszt elmondta, hogy a panaszos atrocitásba keveredett a mentősökkel és nem volt hajlandó magát igazolni. A panaszos ezek után felteszi a kérdést, hogy hogyan is tudta volna magát igazolni, ha a személyi okmányai az egészségügyi dolgozóknál voltak. A panaszos a beadvány végén összegzi, hogy részletesebben nem tudja előadni az eseményeket, azonban az előállítást, valamint az utána

következő megaláztatást, a másságára utaló megalázó kijelentéseket, az ütlegetést, és a fogvatartást teljes mértékben jogtalannak tartja.

A panaszos a későbbiekben kézzel írt beadványában a következőkkel egészítette ki korábbi panaszát: nem emlékszik, hogy ki értesítette a rendőrséget, egy alkalommal azonban ő is hívta a kórházból. A rendőri intézkedés a kórházban történt, azzal szemben semmilyen ellenállást nem tanúsított, és nem vonta ki magát alóla. A panaszos igazolványait a mentősök kérték el adatfelvétel miatt, azokat a kórházban átadták az ott dolgozóknak. Panaszos előadja, hogy természetesen igazolta magát, ahogy módja volt rá, hiszen ez érdekében állt, mivel minél előbb szeretne volna elhagyni a kórház területét.

A beadványban foglaltak szerint a panaszos:

- 1) vitatja az igazoltatás jogalapját;
- 2) beadványa az előállítás jogalapját egészében vitatja, azt nem tartja indokoltnak, kifogásolja, hogy az előállítás okáról nem kapott tájékoztatást;
- 3) sérelmezi a bilincs, lábbilincs vele szemben történt alkalmazását;
- 4) sérelmezi a rendőri bántalmazást;
- 5) sérelmezi, hogy vele szemben megalázó bánásmódot alkalmaztak és azt, hogy barátja fényképét összegyűrték;
- 6) sérelmezi, hogy telefonját elkobozták, hozzátartozóit nem értesíthette;
- 7) sérelmezi, hogy a rendőrkapitányságon kért, de nem kapott orvosi segítséget;
- 8) kifogásolja, hogy nem kapott igazolást az előállításáról.

A Panasztestület a panaszos előállítását aránytalannak, a panaszos személyi szabadságát súlyosan sértőnek ítélte meg. Ezzel összefüggésben az előállítás aránytalansága miatt az ehhez kapcsolódó kényszerintézkedés alkalmazását – külön vizsgálat nélkül – is jogszerűtlennek ítélte meg, vagyis álláspontja szerint a rendőri intézkedés a panaszos testi integritáshoz való jogát megsértette. A Panasztestület megállapítása szerint a vizsgált ügyben alapjogot súlyosan sértő intézkedésre került sor.

A Panasztestület a panasz többi pontjában az alapjog sérelmét nem tartotta megállapíthatónak.

II.

A döntésem alapjául szolgáló tényállást az alábbi bizonyítékok felhasználásával állapítottam meg:

- a panaszos 2012. július 08-án tett bejelentéséről készült jegyzőkönyv (01000/66014/2012. id);
- 2012. július 11-én a Panasztestülethez benyújtott panaszbeadvány, valamint annak kiegészítése;
- Jelentés előállítás végrehajtásáról/kényszerítő eszköz alkalmazásáról (01080/15032/2012. id.);
- Parancsnoki vélemény és kivizsgálás (2012. 07. 05. napján);
- Nyilatkozat az előállított személy részéről;
- Jegyzék a letéti tárgyakról;
- Jelentés az intézkedő rendőrök meghallgatásáról (01080/14077/2012. ált);
- Igazolás a személyi szabadságot korlátozó rendőri intézkedésről;

- a Budapesti Rendőr-főkapitányság vezetője által jóváhagyott BRFK Hivatal állásfoglalás (01000-105-287/1/2013);
- a Péterfy Sándor utcai Baleseti Központ Ambulanciáján 2012. július 05-én kelt Ambuláns kezelőlap;
- az International Ambulance Service Kft. X. kerületi Orvosi Ügyeletén 2012. július 06-án kelt Orvosi látlelet és vélemény;
- a Bajcsy-Zsilinszky Kórház Sürgősségi Betegellátó Osztályán 2012. július 06-án kelt Orvosi értesítő

III.

III/1.) Az igazoltatás jogszerűsége

Az Rtv. 13. § (1) bekezdése szerint a rendőr jogkörében eljárva köteles intézkedni vagy intézkedést kezdeményezni, ha a közbiztonságot, a közrendet vagy az államhatár rendjét sértő vagy veszélyeztető tény, körülményt vagy cselekményt észlel, illetve ilyen a tudomására hoznak. Ez a kötelezettség a rendőrt halaszthatatlan esetben szolgálaton kívül is terheli, feltéve, hogy az intézkedés szükségességének időpontjában intézkedésre alkalmas állapotban van.

Az Rtv. 29. § (1) bekezdése szerint a rendőr a feladata ellátása során igazoltathatja azt, akinek a személyazonosságát a közrend, a közbiztonság védelme érdekében, bűnmegelőzési vagy bűnüldözési célból, a tartózkodása jogszerűségének megállapítása céljából, közlekedésrendészeti ellenőrzés során, továbbá az igazoltatott vagy más természetes, illetve jogi személy és egyéb szervezet jogainak védelme érdekében kell megállapítani.

A rendőri jelentés szerint a panaszos az Rtv. 29.§ (1) bekezdése alapján került igazoltatásra.

A helyszínen, vagyis a VIII. kerület Fiumei úti Baleseti Központ területén történtekről a panaszos és a rendőri jelentés állításai egymásnak sok esetben ellentmondanak. A panaszos a beadványában arról számol be, hogy őt a szórakozóhelyről kórházba szállították, ahol minden ok nélkül rendőri intézkedésre került sor. Későbbi panasz-kiegészítésében panaszos már úgy nyilatkozott, hogy egy esetben ő hívta a kórházból a rendőrséget.

A rendőrkapitányság jelentése szerint a BRFK Központi Ügyeletére a panaszos tett bejelentést, ahonnan a helyi ügyelet értesítésre került. Az ügyeletes tiszt utasítására az intézkedő rendőrök a Központi Baleseti Ambulanciára mentek, mivel a panaszos bejelentése szerint őt a kórház dolgozói bántalmazták. A helyszínre kivonuló rendőrök a panaszost meghallgatták, aki szemmel láthatóan ittas állapotban volt. Panaszos elmondta a rendőröknek, hogy őt a kórház dolgozói bántalmazták, kidobták a kórházból, cuccait pedig a földre dobálták. A panaszos rá is mutatott egy konkrét kórházi dolgozóra, aki őt megverte, ezért értesítette a hatóságot. A férfit a rendőrök igazoltatták, majd meghallgatták. A kórház dolgozója elmondta, hogy a panaszost hajnali 5 óra körül szállították be a kórházba ellátásra. A panaszost lefektették, mert erősen ittas állapotban volt. Amikor magához tért, kijött a mentőbejáróhoz és kérdőre vonta az ott lévőket, hogy hogyan került ő oda. A kórházi dolgozók tájékoztatták őt, majd panaszos trágár hangnemben kezdett velük beszélni, fenyegetőzött. Ez a magatartás tovább folytatódott a kórház területén, ezért a dolgozók és a biztonsági szolgálat munkatársai – erőszak alkalmazása nélkül – kikísérték az épületből. A férfi szerint ezért értesítette panaszos a rendőrséget. A kórházi dolgozó által elmondottakat megerősítette a biztonsági szolgálat egyik tagja, aki szintén igazoltatásra került. A fenti

személyek által elmondottakat a közelben álló panaszos hallotta, aki közölte a rendőrökkel, hogy ők a kórházi dolgozók pártján állnak és ezért az ügyészségen fognak kikötni. Ezt követően a mobiltelefonjáról hívást kezdeményezett, melynek során elmondta, hogy itt van három rendőr, akik nem csinálnak semmit, fel akarja őket jelenteni, mert megverték, elvették a cuccait és a földre szórták. Az intézkedő rendőrök a telefonhívást követően panaszost a személyazonosságának igazolására szólították fel, amelyet megtagadott.

A fenti bizonyítási eszközök összevetése alapján megállapítható, hogy a panaszos és a rendőrök előadása megegyezik abban, hogy panaszos telefonon tett bejelentést az ügyeletre. A rendőrségi jelentés szerint azért érkeztek a helyszínre, mert a panaszos szerint őt a kórház dolgozói bántalmazták. A helyszínen mind a panaszost, mind a munkatársakat meghallgatták. Ez utóbbiak a panaszos közrendet veszélyeztető magatartására hívták fel a figyelmet, ami alapján az igazoltatás jogszerű. Mindezeket túl az igazoltatás jogalapját a panaszos által tett bejelentés is megalapozta. A panaszos panasz-kiegészítésében előadta, hogy ő hívta a rendőröket, amit a rendőri jelentés is alátámasztott. Eszerint kifejezetten a panaszos bejelentésére érkeztek a helyszínre, így intézkedésükkel az Rtv. 13.§ (1) bekezdése szerinti intézkedési kötelezettségüknek tettek eleget.

A fentiekből megállapítható, hogy a panaszos igazoltatása mindenképpen szükségszerű volt, az Rtv. 29. § (1) bekezdése, illetve a panaszos jogainak védelme érdekében is, ezért a panaszt az **igazoltatás jogszerűtlensége miatt elutasítom.**

III/2.) Az előállítás jogalapja

Az Rtv. 33. § (2) bekezdésének a) pontja szerint „a rendőr a hatóság vagy az illetékes szerv elé állíthatja azt, aki a rendőr felszólítására nem tudja magát hitelt érdemlően igazolni, vagy az igazolást megtagadja.”

Az Rtv. 29. § (5) bekezdése kimondja, hogy „az igazoltatás vagy a személyazonosság megállapításának sikertelensége esetén az előállítás csak a személyazonosság megállapításához szükséges ideig tarthat.”

A rendőrség szolgálati szabályzatáról szóló 30/2011. (IX. 22.) BM rendelet (a továbbiakban: szolgálati szabályzat) 28. § (5) bekezdése szerint az igazolás megtagadása vagy a személyi adatok hitelességének hiánya miatt megkezdett előállítás végrehajtását mellőzni kell, ha az intézkedés alá vont személy az előállítás közben megfelelően igazolja magát, vagy személyazonosságát a rendőr megállapította, és ellene bűncselekmény megalapozott gyanúja nem merült fel, kivéve, ha vele szemben kényszerítő eszköz alkalmazására került sor.

A panaszos a panasz kiegészítésben közölte, hogy igazolványait még a mentősök kérték el adatfelvétel miatt, majd azokat a kórházban átadták az ott dolgozóknak. A panaszos úgy nyilatkozott, hogy „igazoltam magam, ahogy módomban állt, hiszen minél előbb el szerettem volna hagyni a kórház területét.” A rendőri jelentés szerint a kórházi dolgozó és a biztonsági szolgálat munkatársának meghallgatását követően a rendőrök felszólították a panaszost személyazonosságának igazolására, melyet megtagadott. Ezután panaszos közölte a rendőrökkel, hogy amiért megverték és szédobálták a „cuccait”, nem mond nekik semmit, ha az adataira kíváncsiak szedjék össze azokat. Az intézkedés során többször felszólították a panaszost, hogy igazolja magát, ezt mindvégig megtagadta. Ezt követően „a törvény nevében” szavak előrebocsátásával ismét felszólították, hogy igazolja magát és válaszoljon a rendőrök kérdéseire, különben előállításra kerül sor, de ennek ismételten nem tett eleget, sőt ingerülten

kezdt viselkedni, többször hirtelen mozdulatokat tett mind a rendőrök, mind a távozási irányok felé.

A panaszos és a rendőri jelentés szerint is megállapítható, hogy panaszos nem igazolta magát. Panaszos szerint igazolványait a kórház dolgozói tartották maguknál, a rendőrök szerint kifejezetten megtagadta a személyazonosság igazolását. A rendőrségi jelentés szerint a panaszos az Rtv. 33. § (2) bekezdésének a) pontja alapján került előállításra.

Az előállításról szóló jelentés szerint, az ittas panaszos a kérkező rendőrökkel azt közölte, hogy "amiért megverték, és szétdobálták a cuccait", nem mond semmit, és ha a rendőrök az adataira kíváncsiak, szedjék össze az iratait.

A rendőrök többször figyelmeztették a panaszost az intézkedés alatt, hogy igazolja magát, melyet panaszos minden esetben megtagadott. A rendőrök ekkor figyelmeztették őt arra, hogy amennyiben személyazonosságának igazolását megtagadja, elő fogják állítani. A panaszos ezt sem vette tudomásul, mire a rendőrök kényszerítő eszköz alkalmazását helyezték kilátásba. A panaszos ekkor a rendőrök irányába hirtelen mozdulatot tett, és a kényszerítő eszköz alkalmazása során is aktív ellenállást tanúsított.

A rendőrök mérlegelési jogkörükben helyesen döntöttek az előállítás mellett amiatt is, mivel ezzel megakadályozták, hogy az ittas személy a kórházba visszamenve esetlegesen garázda jellegű magatartást tanúsítson, illetve, hogy a biztonsági személyzettel kialakult konfliktus esetlegesen folytatódjon. A közterületi szolgálat alapvető feladatai közé tartozik ugyanis a jogsértő cselekmények megelőzése is.

A fentiek alapján megállapítható, hogy panaszos a személyazonossága igazolásának folyamatos megtagadásával, az Rtv. 33. § (2) bekezdésének a) pontja megfelelő jogalapot biztosított az előállításához, tehát az nem volt jogtalan. Így a panaszt az **előállítás jogalapjának hiánya tekintetében elutasítom.**

A panaszos az előállításával összefüggésben sérelmezi, hogy az előállítás okáról nem kapott tájékoztatást. Az előállítás oka a személyazonosság igazolásának folyamatos megtagadása volt, amit az intézkedő rendőrök többször is elmondtak a panaszosnak, illetve többször is figyelmeztették az előállítás lehetőségére. A panaszt az **előállítás okának közlése elmulasztása miatt elutasítom.**

III/3.) Bilincs, lábbilincs használatának jogszerűsége

Az Rtv. 16. § (1) bekezdése szerint a rendőr kényszerítő eszközt csak a törvényben meghatározott feltételek fennállása esetén, az arányosság elvének figyelembe tartásával alkalmazhat úgy, hogy az nem okozhat aránytalan sérelmet az intézkedés alá vontnak. Nincs helye kényszerítő eszköz további alkalmazásának, ha az ellenszegülés megtört, a rendőri intézkedés eredményessége enélkül is biztosítható.

Az Rtv. 48. §-a a következőképpen szabályozza a bilincs alkalmazásának eseteit: A rendőr bilincset alkalmazhat a személyi szabadságában korlátozni kívánt vagy korlátozott személy

- a.) önkárosításának megakadályozására,
- b.) támadásának megakadályozására,
- c.) szökésének megakadályozására,
- d.) ellenszegülésének megtörésére.

A fentieket a szolgálati szabályzat 41. §-a tovább részletezi. A 41. § (1) bekezdése kimondja, hogy „Bilincs alkalmazása, az Rtv. 48. §-ában meghatározott esetekben különösen azzal szemben indokolt,

- a) aki erőszakos, garázda magatartást tanúsít, és ennek abbahagyására testi kényszerrel nem készíthető,
- b) aki az intézkedő rendőrt, annak segítőjét, valamint az intézkedésben közreműködőt megtámadja,
- c) akinek az elfogására bűncselekmény elkövetésének megalapozott gyanúja miatt került sor, és szökése bilincs alkalmazása nélkül nem akadályozható meg,
- d) akinek a jogszerű intézkedéssel szembeni ellenszegülése testi kényszerrel nem törhető meg,
- e) aki önkárosító magatartást tanúsít vagy ilyen magatartás tanúsításával fenyeget,
- f) akinek fogvatartása során kísérését rendelték el, és a kísért személy veszélyessége azt indokolja, vagy
- g) akit egyedül intézkedő rendőr állít elő.”

Ugyanezen szakasz (4) bekezdése rendezi a bilincselés lehetséges módjait:

- „a) két vagy több ember kezének egymáshoz bilincselése,
- b) kezek előre vagy hátra bilincselése,
- c) indokolt esetben lábak egymáshoz bilincselése,
- d) indokolt esetben tárgyhöz bilincselés.”

A bilincselés módjával kapcsolatban a (6) bekezdés b) pontja kimondja, hogy

„ A bilincselés módját az intézkedő rendőr az adott körülmények között a legcélrányosabban választja meg azzal, hogy...

- b) lábibilincselés, valamint kéz és láb bilincselés együttes alkalmazása akkor indokolt, ha arról, akivel szemben alkalmazzák, feltételezhető, hogy önmagában vagy másban kézbilincs alkalmazása esetén is kárt tud okozni, vagy a bűncselekmény jellege azt indokolja.”

A panaszos beadványában állítja, hogy kezeit még a kórházban hátrabilincselték, majd lábára a kapitányságon lábibilincset is felhelyeztek, melyet egy órán keresztül folyamatosan viselnie kellett. A panaszos szerint a sérüléseiről készült látlelet a lábibilincs alkalmazásának tényét egyértelműen alátámasztja.

A rendőri jelentés szerint panaszos az intézkedő rendőrökkel közölte, hogy „amiért megverték, és szétdobálták a cuccait”, nem mond nekik semmit. A panaszos közölte, hogy ha a rendőrök az adataira kíváncsiak, „szedjék össze iratait”. Még néhány sikertelen felszólítást követően a szolgálatirányító parancsnok a „törvény nevében” szavak előrebocsátásával utoljára felszólította panaszost, hogy a feltett kérdésekre válaszoljon, és igazolja magát, valamint kilátásba helyezte a panaszos előállítását. A panaszos ingerülten kezdett viselkedni, hangját felemelte, és többször hirtelen mozdulatokat tett a rendőrök irányába, és a lehetséges távozási irányokba. A panaszos magatartását látva, az okok megnevezésével a parancsnok ismételten utalt az előállítás, valamint a kényszerítő eszközök alkalmazásának lehetőségére.

A panaszos a rendőrökkel közölte, hogy őt nem viszik sehova, különben feljelentéssel fog élni velük szemben, és újabb hirtelen mozdulatokat tett a rendőrök felé, ezért a parancsnok két r. őrmester társa a panaszos karjait két oldalról megfogták, azokat együttes erővel a háta mögé feszítették, és 06 óra 15 perckor hátrabilincselték. Mivel a panaszos a kényszerítő eszköz alkalmazása során aktív ellenállást tanúsított, a parancsnok jobb karjával nyakát átkarolta, és

testét biztonságosan megtartotta. A bilincselést követően a panaszost beültették a szolgálati személygépkocsiba, és a BRFK VIII. kerületi Rendőrkapitányságra előállították.

A testi kényszer, illetve a kézbilincs használatát indokolta, hogy panaszos a rendőrök kiérkezésekor szemmel láthatóan ittas állapotban volt és a helyszínen, a panaszos által megjelölt személy, valamint a kórház biztonsági személyzetéből meghallgatott munkatárs előadása szerint panaszos korábban is agresszív magatartást tanúsított. Ez az információ is alátámasztja azt, hogy alappal lehetett számítani a panaszos ellenálló magatartására.

A panaszos állításait, miszerint a kapitányságon lábbilincset raktak rá, a rendőrkapitányság egyértelműen cáfolta, a rendőri jelentések szerint a panaszossal szemben nem alkalmazták ezt a kényszerítő eszközt. A panaszossal szemben az Rtv. 47. §-a szerint testi kényszeret, a 48. § d) pontja alapján pedig az ellenszegülés megtörése érdekében bilincset alkalmaztak. A kényszerítő eszközök alkalmazására a panaszost figyelmeztették. A bilincs 6 óra 15 perctől 6 óra 45 percig volt panaszoson, a szolgálati szabályzat 41. § (4) bekezdésének b) pontja alapján. A rendőri intézkedés során sérülés nem keletkezett, a kényszerítő eszköz alkalmazása anyagi kárt nem okozott. Ezt panaszos – az előállított személy részéről tett nyilatkozatban – aláírásával igazolta.

A lábbilincs alkalmazásának kérdéséhez csatolt orvosi dokumentáció a kérdés egyértelmű megítélését nem tette lehetővé, a következő okok miatt. A legkorábbi, 2012. július 05-ei keltezésű ambuláns lap egyáltalán nem említ sérülést a panaszos bokáin, ugyanakkor azt egyértelműen leszögezi, hogy bár a panaszos a vizsgálat időpontjában mindkét csuklóját fájlalta, azokon külsérelmi nyom nem volt látható. Az ambuláns lapon rögzítettek szerint panaszos bokafájdalmat ekkor még nem jelzett az orvos felé.

A panaszos által megküldött, egy nappal később, július 06-án kelt orvosi látlet és vélemény hosszasan részletezi a panaszos csuklóján a vizsgálat időpontjában látható sérüléseket, és azt is említi, hogy a panaszos mindkét bokája felett körkörös kb. 1 centiméter széles vörös csík látható.

A dokumentumok szerint a panaszosnak 2012. július 06-án nyilvánvalóan voltak olyan sérülései, amelyek az intézkedés napján készült látlet szerint még nem voltak rajta fellelhetőek. Nem bizonyított, hogy a 2012. július 06-án felvett látlet július 05-én keletkezett sérüléseket tartalmaz. A külsérelmi nyomok (legalább bőrpír) a sérüléskor megjelennek, így nem fogadható el bizonyítékként az előállítást követő egy nappal később felvett látlet.

A látletek ezért a rendőrkapitányság és a panaszos álláspontja közötti ellentmondás feloldására nem voltak alkalmasak.

A panaszos állításait a rendőrkapitányság egyöntetűen cáfolta, a jelentések szerint a panaszossal szemben nem alkalmaztak lábbilincset.

Fentiekre tekintettel megállapítható, hogy az erősen ittas állapotban lévő, aktív ellenállást tanúsító panaszossal szemben a testi kényszer és a kézbilincs alkalmazása az ellenszegülés megtörése érdekében jogszerű és szakszerű volt. Így a panaszosnak a **bilincshasználatra vonatkozó kifogásait, illetve a lábbilincs használatára vonatkozó panaszát elutasítom.**

III/4.) Rendőri bántalmazás

A panaszos legsúlyosabb sérelme, hogy őt a rendőrök összeverték. Több rendőr is ütötte és alázta, fejét a falba verték. Állítása szerint eszméletét is elvesztette a verések miatt.

A panaszos kifejezetten bántalmazásként írja le a vele történeteket. Ennek bizonyítására orvosi dokumentumokat csatolt. Az intézkedés napján a Péterfy Sándor utcai Baleseti Központban kelt kezelőlap szerint a panaszost 05 óra 17 perckor vették fel az osztályra. A panaszos ekkor arról számolt be, hogy egy bárban ittasan táncolt, fejét, jobb vállát és jobb lábát megütötte – ezt követően szállította mentő az osztályra. A dokumentum szerint mielőtt a rendőrök a helyszínre érkeztek, a panaszos agresszív magatartást tanúsított, és nem működött együtt az egészségügyi személyzettel. A kezelőlap szerint, amikor a panaszos visszatért a kórházba, előadta, hogy rendőrök bántalmazták, valamint szédülésre, hányásra és fejfájásra panaszkodott. A vizsgálat során megállapítást nyert, hogy a panaszos koponyája zúzódott.

Másnap, július 6-án, 17 óra 40 perckor a X. Kerületi Orvosi Ügyeleten is megvizsgálták a panaszost. A látélet szerint a panaszos ekkor sérüléseinek keletkezésével kapcsolatban úgy nyilatkozott, hogy a BRFK VIII. kerületi Rendőrkapitányságon, rendőri bántalmazás következtében szenvedte el őket. A panaszos felsőtestén külsérelmi nyom nem volt látható, azonban a látélet hosszasan sorolja a panaszos elsődlegesen bokáin és lábszárain látható különféle zúzott/ vágott sérüléseit.

Orvosa a panaszost a Bajcsy Zsilinszky Kórház Sürgősségi Osztályára utalta be, ahol a vizsgálat még aznap, 19 óra 31 perckor lezajlott. Ekkor a panaszos arról számolt be az orvosnak, hogy egy szórakozóhelyen nagy mennyiségű alkoholt fogyasztott, mielőtt ismerősei a mentőt hívták. A panaszos a történetekre csak részben emlékezett. A vizsgálat során megállapítást nyert, hogy a panaszos agyrázkódást szenvedett.

Az orvosi dokumentumok alapján megállapítható, hogy a panaszos testén az intézkedést követően sérülések voltak láthatóak, azonban ezen sérülések keletkezésének pontos időpontja, és keletkezésük körülményei is erősen bizonytalanok. Az első orvosi vizsgálat alkalmával a panaszos elmondta, hogy „ittasan táncolt, fejét, jobb vállát, jobb lábát megütötte”, az ambuláns lap szerint: „mentő szállítja. A beteg agresszív magatartást tanúsít. Nem kooperál.” A rendőrkapitánysági jelentés szerint a panaszos a rendőrök értesítésekor maga hivatkozott arra, hogy őt a kórház dolgozói bántalmazták. Ezt az állítást a kórházi dolgozók cáfolták, sőt állítják, hogy a panaszost az épületből ki kellett vezetni.

Kétségtelen tény, hogy a panaszos testén a későbbiekben sérülések voltak láthatóak, azonban e sérülések keletkezésének körülményei, és a sérülések keletkezésének pontos ideje a rendelkezésre álló adatok alapján nem volt tisztázható. A panaszos beadványában fellelhető ellentmondások miatt, valamint, hogy a panaszos maga is elismerte, hogy a történetről részletes beszámolót nem tud adni, azt, hogy sérüléseit rendőri intézkedés következtében szenvedte el, kétséget kizáróan megállapítani nem lehet. A hivatalos eljárásban történt bántalmazás kivizsgálása **nem tartozik a közigazgatási hatóság hatáskörébe, így döntést e körben nem hoztam.** A rendőri bántalmazás kivizsgálása érdekében a szükséges intézkedéseket megteszem.

III/5.) Megalázó bánásmód és fénykép összegyűrése

Az Rtv. 2. § (1) bekezdése értelmében a rendőrség védelmet nyújt az életet, a testi épséget, a vagyonbiztonságot közvetlenül fenyegető vagy sértő cselekménnyel szemben, felvilágosítást és segítséget ad a rászorulóknak. A rendőrség tiszteletben tartja és védelmezi az emberi méltóságot, óvja az ember jogait.

Az Rtv. 13. § (2) bekezdése kimondja továbbá, hogy a rendőr köteles a törvény rendelkezésének megfelelően, részrehajlás nélkül intézkedni.

Beadványában a panaszos hosszasan részletezi az intézkedő rendőrök emberi méltóságát sértő megjegyzéseit és tetteit. A panaszos az intézkedés egészét megaláztatásként élte meg. Elmondása szerint a rendőrök pénztárcája tartalmát kiborították, és az abban barátjáról talált fényképet egyikük meg is gyúrte. Az egyik rendőr a panaszostól azt is megkérdezte, hogy a „buzi barátját” szeretné-e segítségül hívni, és amikor orrát szerette volna kifűjni, a rendőrök figyelmeztették, hogy „addig örüljön, míg csak a taknya folyik”. Beadványában a panaszos arra is utalt, hogy rendőrök hangneme és hozzáállása szexuális irányultságával állt összefüggésben.

Az intézkedő rendőrök a jelentések tanúsága szerint a panaszossal szemben kulturált, emberséges hangnemben beszéltek, és egyáltalán nem tettek a panaszos szexuális orientációjára utaló kijelentéseket. Az eset körülményeiből megállapítható, hogy mivel a rendőrök a panaszos hívására érkeztek a helyszínre, ők nem is tudhatták, hogy panaszost honnan és miért szállították a kórházba. A rendőrkapitányság jelentése szerint a panaszos maga szórta szét dolgait, amelyeket ezt követően a rendőrökkel kívánt összeszedetni. A rendőrök határozottan cáfolták, hogy azt mondták volna a panaszosnak, „örüljön, míg csak a taknya folyik”. Arra nem emlékeztek, hogy a panaszos kifűjta-e az orrát, azonban abban biztosak voltak, hogy ezt nem tiltották meg neki. A szolgálatvezető parancsnok azt is szükségesnek látta megjegyezni, hogy a panaszos a rendőrkapitányságról való távozásakor mind tőle, mind pedig kollégáitól bocsánatot kért viselkedése miatt.

A rendelkezésre álló adatokból a panaszossal szemben az eljárás során **megalázó bánásmód nem volt megállapítható, ezért a panaszt elutasítom.**

III/6.) Tisztességes eljáráshoz való jog (Mobiltelefon elkobzása, hozzátartozó értesítése)

Az Rtv. 18. § (1) bekezdésének értelmében a fogvatartott részére biztosítani kell azt a lehetőséget, hogy egy hozzátartozóját vagy más személyt értesítsen, feltéve, hogy ez nem veszélyezteti az intézkedés célját. Ha a fogvatartott nincs abban a helyzetben, hogy e joggal élhessen, az értesítési kötelezettség a rendőrséget terheli.

A panaszos beadványában sérelmezte, hogy hozzátartozóinak értesítését kérte a rendőröktől, azonban kérésének teljesítését ők teljes mértékben elutasították, mobiltelefonját elkobozták.

A BRFK VIII. kerületi Rendőrkapitányság főelőadójának jelentése a panaszos állítását egyértelműen cáfolva rögzíti, hogy a panaszos számára lehetővé tették hozzátartozójának értesítését, ő azonban ezzel a lehetőséggel nem kívánt élni. A jelentés tartalmát megerősítve, az előállítás végrehajtásáról, illetve a kényszerítő eszköz alkalmazásáról szóló jelentés szintén utalt rá, hogy a panaszos az intézkedés során hozzátartozója/ képviselője kiértesítését nem

kérte. A letéti tárgyakról az intézkedés napján felvett, és a panaszos által aláírásával ellátott jegyzőkönyv tanúsága szerint a panaszostól mobiltelefont (és más tárgyat) nem vettek letétbe előállításakor.

A rendelkezésre álló jelentések a panaszos állítását cáfolva rögzítik, hogy a panaszosnak lehetősége volt hozzátartozóinak értesítésére, ő ezzel a jogával nem élt. A letéti jegyzőkönyv szerint mobiltelefonját nem vették letétbe. Mindezeket a panaszos által aláírt dokumentumok is megerősítik. A rendelkezésre álló adatok alapján megállapítható, hogy a panaszos **tisztesleges eljárásához fűződő alapvető jogát nem érte sérelem, ezért a panaszt e tekintetben elutasítom.**

III/7. Orvosi segítségnyújtás megtagadása

A szolgálati szabályzat 31. § (7) bekezdése rendelkezik arról az esetről, hogy mikor kell orvosi ellátásban részesíteni az előállított személyt. Eszerint: „Elhelyezéskor a fogvatartottat nyilatkoztatni kell sérüléséről, esetleges panaszáról. Betegség vagy sérülés esetén orvosi ellátásban kell részesíteni, ruházatát támadás vagy önvészély okozására alkalmas tárgy elvétele céljából a felügyeletet ellátó rendőrnek át kell vizsgálnia.”

Panaszbeadványában panaszos előadja, hogy „egyik rendőr mikor tarkón ütött összeestem, kis ideig eszméletlen is voltam. Miután magamhoz tértem orvosi segítséget szerettem volna kérni, de a válasz itt is megalázó volt!”

Az előállítással kapcsolatos rendőri jelentés nem számol be arról, hogy panaszos eszméletét veszítette, továbbá nem tesz említést arról, hogy orvosi segítséget kért. Az intézkedő rendőrök meghallgatásáról készült parancsnoki jelentés szerint panaszos nem részesült orvosi ellátásban a rendőrkapitányságon. Az előállított személy által kiöltött nyilatkozatban panaszos aláírásával igazolta, hogy sérülése az előállítás során nem keletkezett.

A rendelkezésre álló iratok alapján megállapítom, hogy panaszos az előállítás során orvosi segítséget nem kért, így az **orvosi segítségnyújtás megtagadása miatt panaszát elutasítom.**

III/8. Az előállításról szóló igazolás hiánya

Panaszos a panaszbeadványában kifogásolja, hogy az előállításról a BRFK VIII. kerületi Rendőrkapitányság nem adott ki részére igazolást.

A BRFK VIII. kerületi Rendőrkapitányság személyi szabadságot korlátozó rendőri intézkedésről szóló igazolásán a panaszos aláírásával igazolta, hogy annak egy példányát átvette. A panaszt az előállításról szóló **igazolás kiadásának hiányossága tekintetében elutasítom.**

IV.

A Panasztestület a panaszos által előterjesztett panaszt megvizsgálta és a fent hivatkozott állásfoglalásában azt részben megalapozottnak találta. A Panasztestület a megpanaszolt rendőri intézkedések közül a panaszos előállítását aránytalannak, panaszos személyes szabadságát súlyosan sértőnek ítélte meg. A panasz többi részében nem állapított meg jogsérelmet. A Panasztestület több helyen is kifejti azonban, hogy a kényszerítő eszközök alkalmazását külön nem vizsgálta.

Mivel a vizsgált esetre az Rtv. nem kötelező jelleggel, hanem lehetőségként írja elő az előállítás alkalmazását, a Panasztestület kitért az arányosság követelményének vizsgálatára is.

Az előállítással összefüggésben vizsgálni kell az arányosságot is. Erről az Rtv. 15. § (1) bekezdése az alábbiak szerint rendelkezik: „A rendőri intézkedés nem okozhat olyan hátrányt, amely nyilvánvalóan nem áll arányban az intézkedés törvényes céljával.”, továbbá „több lehetséges és alkalmas rendőri intézkedés, illetőleg kényszerítő eszköz közül azt kell választani, amely az eredményesség biztosítása mellett az intézkedéssel érintettre a legkisebb korlátozással, sérüléssel vagy károkozással jár.”

Mint ahogy a III/2.) pontban kifejtésre került, panaszos előállítására azért került sor, mert személyazonosságának igazolását többször is megtagadta, vagyis az igazoltatás nem járt sikerrel. Az előállítás végrehajtásáról szóló rendőri jelentés időrendi sorrendben írja le az intézkedést. Mivel a rendőri felszólítások nem vezettek eredményre, az intézkedő rendőr figyelmeztette panaszost, hogy az igazolás megtagadása, valamint a jogszerű rendőri intézkedéssel szembeni engedetlenség szabálysértés folytatása miatt előállítják. Ezt sem volt hajlandó tudomásul venni, ezért kényszerítő eszköz alkalmazását helyezték kilátásba. Ezt követően panaszos közölte, hogy őt nem viszik sehova, különben feljelenti a rendőröket és hirtelen mozdulatot tett feléjük.

Mivel a panaszos személyazonosságának igazolását megtagadta, ezért őt a szolgálati személygépkocsiba beültették, és a BRFK VIII. kerületi Rendőrkapitányságra előállították. A ruházátvizsgálásra a jelentés szerint ezt követően, tehát már a kapitányság épületben került sor, az Rtv. 31. § (1) bekezdése alapján. Maga a jelentés teszi egyértelművé, hogy a panaszos személyazonosító igazolványa a ruházátvizsgálás során, pénztárcájából került elő, és az igazolvány segítségével személyazonossága hitelt érdemlően megállapítható volt. A panaszos adatait a vonatkozó nyilvántartásokban ellenőrizték, személye körözésben nem szerepelt. A Panasztestület ehelyütt utal arra is, hogy az előállítás végrehajtásáról készült jelentés szerint a panaszos igazolványait a helyszínen földre szórta, azonban a jelentés szerint az igazolvány végül zsebéből került elő.

A Panasztestület ehelyütt hivatkozik az Rtv. 29. § (6) bekezdésére, amely lehetőséget biztosít a rendőr számára, hogy az igazoltatott személy ruházatát, járművét (egyebek mellett) a személyazonosság megállapítása érdekében átvizsgálja.

A Panasztestület kifogásolja, hogy a dokumentumokban nincs nyoma annak, hogy a panaszossal szemben szabálysértési eljárás indult volna, és őt ezzel összefüggésben kihallgatták volna a rendőrkapitányságon. Az iratokból arra következtetni, hogy a reggel 6 óra 10 perctől 7 óra 00 percig tartó előállítás időtartama alatt a ruházat átvizsgálásán kívül

bármilyen egyéb intézkedés/ eljárás cselekmény foganatosítására sor került volna, nem lehet. A Panasztestület meglátása szerint a panaszos előállításának egyetlen célja a panaszos személyazonosságának tisztázása volt, annak ellenére, hogy az előállítás végrehajtásáról szóló rendőri jelentés szerint a keresett személyi igazolvány mindvégig a panaszos zsebében volt. A Panasztestületben álláspontja szerint a panaszos ruházatát az Rtv. 29. § (6) bekezdésének felhatalmazására támaszkodva, a helyszínen is akadálytalanul át lehetett volna vizsgálni. Erre figyelemmel a Panasztestület úgy találta, hogy az előállítás semmilyen olyan előnnyel nem járt, amely a személyi szabadság korlátozásának szükségességét és arányos voltát indokolhatná.

A megismert összes körülményre tekintettel a Panasztestület a panaszos **előállítását aránytalannak, a panaszos személyes szabadságát súlyosan sértőnek ítélte meg.**

A Panasztestület gyakorlata szerint az előállítás aránytalansága minden további, az előállításból következő intézkedést, és az előállításához kapcsolódó kényszerítő eszköz alkalmazást jogszerűtlenné tesz. Mivel a rendőri jelentések szerint a panaszossal szemben azért alkalmaztak testi kényszert, és karjait azért bilincseltek meg, hogy előállításához a szolgálati gépkocsiba beültethessék, a Panasztestület ezen kényszerítő eszközök alkalmazását nem vizsgálta külön, hanem azokat a panaszos emberi méltóságából levezethető testi integritáshoz való jogát sértőnek tekintette.

A Panasztestület által fent megállapítottakkal, miszerint a panaszos előállítását aránytalannak, a személyes szabadságát súlyosan sértőnek ítéli meg, nem értek egyet. Indokaim a következők.

Az előállításról szóló jelentés szerint, az ittas panaszos a kikerkező rendőrökkel azt közölte, hogy "amiért megverték, és szédobálták a cuccait", nem mond semmit, és ha a rendőrök az adataira kíváncsiak, szedjék össze az iratait.

A rendőrök többször figyelmeztették a panaszost az intézkedés alatt, hogy igazolja magát, melyet panaszos minden esetben megtagadott.

A rendőrök ekkor figyelmeztették arra, hogy amennyiben személyazonosságának igazolását megtagadja, elő fogják állítani. A panaszos ezt sem vette tudomásul, mire a rendőrök kényszerítő eszköz alkalmazását helyezték kilátásba. A panaszos ekkor a rendőrök irányába hirtelen mozdulatot tett, és a kényszerítő eszköz alkalmazása során is aktív ellenállást tanúsított.

Az előállításról készült jelentés szerint, az előállítást követően végrehajtott ruházat átvizsgálás során került elő a panaszos pénztárcájából a nevére kiállított személyazonosító igazolványa.

A Panasztestület a fentiek ismeretében úgy vélte, hogy a panaszos ruházatát "a helyszínen is akadálytalanul át lehetett volna vizsgálni", így az előállítás semmilyen olyan előnnyel nem járt, mely az előállítást indokolta volna.

A Panasztestület – álláspontunk szerint – nem vette figyelembe azt a körülményt, hogy a panaszos személyes tárgyai a rendőrök kikerkezésekor a kórházban a földön heverték, és azok összeszedését a panaszos megtagadta, azt a rendőröktől várta el. Nem tisztázott, hogy a panaszos pénztárcája is a földön volt-e szétszórva, illetve az mikor és hogyan került hozzá. Amennyiben a pénztárca és benne a személyazonosító irat is a földön hevert, akkor azt a rendőrök egy, a helyszínen végrehajtott ruházat átvizsgálás során nem találták volna a

panaszosnál, csak abban az esetben, ha a szétszórt tárgyakat a földről összeszedik, átnézik, ellenőrzik, majd a panaszost útjára engedik.

Ez utóbbi eljárás – azon túl, hogy a szétszórt tárgyak rendőrök általi összeszedése az egyenruha tekintélyét sértette volna – nem felelt volna meg a szolgálati szabályzat 5. § (4) bekezdésében írtaknak sem, mely szerint, „a rendőri intézkedés során úgy kell eljárni, hogy a rendőr megelőzze megtámadását, lefegyverzését, továbbá akadályozza meg, hogy a figyelmét a szolgálati tevékenységtől elvonják vagy lekötöttségét jogellenes cselekmény elkövetésére használják fel.”

Amennyiben a panaszos pénztárcája – benne az irataival – a helyszínen nem a földön volt, hanem a ruházatában, úgy abban az esetben a panaszos megtagadta a rendőr utasítását (mely önmagában is egy szabálysértési tényállást valósít meg), ezáltal megtagadta a személyazonosságának igazolását, és ahogyan a panaszos ellenállt az előállításnak, úgy feltehetően aktívan ellenállt volna a helyszínen végrehajtott ruházat átvizsgálásnak is.

A Panasztestület állásfoglalása III. pontjában az alábbiakat írja: „a Testület meglátása szerint kétségtelen tény, hogy a kórház dolgozói a panaszos közrendet veszélyeztető magatartására hívták fel a rendőrség figyelmét, melynek okán megállapítható, hogy az Rtv. 29. § (1) bekezdése kellő alapot biztosított a panaszos igazoltatására.” Ehhez képest ugyanezen tényt a Panasztestület a ruházatátvizsgálás, illetve az előállítás vonatkozásában már teljes mértékben figyelmen kívül hagyta. E körülménynek azonban – panaszos ittassága és a tanúsított ellenálló magatartása mellett – az intézkedés biztonságos végrehajtása szempontjából komoly jelentősége van.

A panaszos együtt nem működése, majd aktív ellenállása megalapozta a rendőröknek azt a döntését, hogy a ruházat átvizsgálást ne a helyszínen, egy esetleges ellenállást leküzdve, hanem a kapitányságon, biztonságos körülmények között hajtsák végre.

A rendőrök mérlegelési jogkörükben helyesen döntöttek az előállítás mellett amiatt is, mivel ezzel megakadályozták, hogy az ittas személy a kórházba visszamenve esetlegesen garázda jellegű magatartást tanúsítson, illetve, hogy a biztonsági személyzettel kialakult konfliktus esetlegesen folytatódjon. A közterületi szolgálat alapvető feladatai közé tartozik ugyanis a jogsértő cselekmények megelőzése is.

Tekintettel a leírtakra, az előállítás foganatosítása szükségesnek, ezáltal arányosnak tekinthető, így az **előállítást és a kényszerintézkedéseket (testi kényszer és bilincs használatot) jogszerűnek és arányosnak ítélem.**

Hatásköröm és illetékességem az Rtv. 92. § (1) bekezdésén alapul, miszerint akinek az e törvény IV., V. és VI. fejezetében meghatározott kötelezettség megsértése, a rendőri intézkedés, annak elmulasztása, a kényszerítő eszköz alkalmazása (e fejezet alkalmazásában a továbbiakban együtt: intézkedés) alapvető jogát sértette – választása szerint – panasszal fordulhat az intézkedést foganatosító rendőri szervhez, vagy kérheti, hogy panaszát az országos rendőrfőkapitány a Panasztestület által lefolytatott vizsgálatot követően bírálja el.

A határozat az alábbi jogszabályokon alapul:

- a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény 100. § (1) bekezdés, 109. § (1) és (2) bekezdése;
- a Rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény 2. §; 13. § (1) bekezdése, 15. § (4) bekezdése, 16. § (1) bekezdése, 18. § (1) bekezdése, 29. § (1), (5), és (6) bekezdései, 31. § (1) bekezdése, 33. § (2) bekezdés, 48. §;
- a rendőrség szolgálati szabályzatáról szóló 30/2011. (IX. 22.) BM rendelet 5. § (4) bekezdése, 41. §

Budapest, 2013. március „ „

**Papp Károly r. vezérőrnagy
rendőrségi főtanácsos
országos rendőrfőkapitány**